

ENEMICS

M'aixeco d'hora, em vesteixo i tanco la porta de la meva habitació intentant no fer massa soroll per no despertar la meva germana.

Vaig cap a la cuina i agafo una poma, un parell de galetes, omplo la ampolla d'aigua i em preparo un entrepà de pernil i formatge per menjar durant el dia. Fico totes les provisions dins d'una bossa i la guardo dins la motxilla.

Surto de casa gairebé escapant-me perquè no em vegin els meus pares i em pujo a la meva bicicleta. Abridada amb la jaqueta impermeable y la bufanda de llana vermella (la que em va teixir l'àvia) començo a pedalejar mentre la brisa tardorenca va despenitant-me el cabell, y una vegada que agafo ritme ja no sento fred.

Els núvols grisos i espessos cobreixen el cel, les muntanyes de fons m'observen silencioses i l'aire fresc del matí em dona a la cara, despertant-me.

Avanço pel carrer de grava gastada pel pas del temps fins que arribo al desviament i trenco a la dreta. M'aturo al cap d'una estona, quan el callís comença a empinar-se massa i l'herba marcida i seca va desapareixent, deixant el terra pelat. Giro el cap, miro cap als voltants per assegurar-me que ningú em veu i busco un lloc on amagar la bicicleta fins la meva tornada.

Ja fa unes setmanes que les fulles seques caient dels arbres s'han ensenyorit del paisatge i volia aprofitar que avui no hi ha escola per fer una passejada a l'aire lliure. Havia planejat creuar en la vella barca per la part profunda del llac, a prop de les pedres, on l'aigua és freda però d'un blau increïble.

Amb la motxilla a coll començo a caminar a través del bosc humit. El camí de terra i pedretes em va guiant en la penombra. A mesura que m'endinso entre els arbres els colors s'apaguen i el terra es torna més pedregós, per això avanço amb cura, concentrada en cada pas que dono, esquivant els arbustos llenyosos de fulles dures que esgarrapen la pell i les plantes espinoses que s'amaguen entrellaçant-se en un matollar que amenaça amb punxar. Una molsa verdosa cobreix els troncs caiguts i les escorces esclafades dels arbres a cada costat del sender, y la fullaraca mullada forma un mantell relliscós de tons marrons i taronges que s'estén per tot arreu.

Em sobresalto amb els lladrucs i em giro ràpidament. El maleït gos em mira fixament, ensenyant-me les dents i faig un pas cap enrere, esglaiada. Està força descuidat i el seu pelatge negre brut i opac fa que em doni més por encara.

L'Arnau i el Pere estan aturats al seu costat, mirant-me amb mala cara. I encara que la gent digui que som cosins, jo sé molt bé que som enemics.

- Quina sorpresa trobar-te per aquí, tan d'hora! – em diu l'Arnau amb falsa amabilitat.
- T'han fet fora de casa? – afegeix en Pere, fent-se el graciós amb el seu estúpid somriure.
- Hola – és l'únic que els hi dic, i després em dono la volta i començo a caminar cap al llac mirant d'ignorar-los.
- On vas amb tanta pressa? – em segueix l'Arnau.
- A tu què t'importa – li deixo anar sense mirar-ho.
- No t'emprenyis, cosineta – em diu en Pere, que està unes passes més enrere i està clar que no me'ls podré treure de sobre.
- El bosc és perillós, hauries de saber-ho – m'adverteix l'Arnau, com si es preocupés per mi.
- No tinc por – els asseguro amb la mirada fixa en el camí.
- Pere, què et sembla a tu? – li diu al seu germà.
- Serà millor que l'acompanyem, pels dubtes – diu en Pere i tots dos em segueixen, segurament amb l'únic objectiu d'arruïnar-me el dia.

No sé molt bé quan va començar la nostra enemistat ni perquè. Potser m'odien perquè soc la neta preferida de la meva àvia i ella sempre em dona els millors panellets, o perquè trec bones notes en matemàtiques i ells no saben ni sumar, o perquè a l'àvia li agrada pentinar-me i fer-me trenes i ells tenen els cabells curts i avorrits. Pot ser que estiguin gelosos de mi, encara que jo crec que bàsicament és perquè són uns idiotes.

Sento l'ambient tens i estic alerta durant tot el trajecte. Escolto les seves respiracions agitadaes a les meves esquenes, però no em giro, i la discussió comença gairebé per casualitat.

- Estàs segura que aquesta barca atrotinada no s'enfonsarà? – pregunta l'Arnau amb desconfiança.
- És clar que no. Aguantarà.
- Tu creus que sí? – dubta en Pere.
- Clar que sí! – dic jo.
- Jo crec que aquesta barca està abandonada fa més de mil anys – opina l'Arnau.
- Aguantarà! – li contesto.
- Acabaràs al fons del llac – em diu en Pere.
- La setmana passada vam creuar de riba a riba amb l'Àlícia i no vam tenir cap problema – contesto segura.
- Qui és l'Àlícia? – diu en Pere mentre seguim baixant per les corbes que dibuixa el sender.
- L'Àlícia és la meva amiga – cometo l'error de dir.
- Tens amigues? – es burla l'Arnau, intentant fer-se el graciós.
- Sí, aquesta noia que es posa vermella com un tomàquet cada vegada que passo davant seu – diu en Pere rient-se, i jo no puc creure com és que a la meva millor amiga li pot agradar el ximple del meu cosí.
- Quina noia? La que es queda muda i obre els ulls com un peix? – continua l'Arnau seguint la broma.
- No és muda i no té ulls de peix! – nego amb indignació. Però he caigut en el seu parany i comencen a burlar-se'n.
- Aquesta mateixa. La que té els ulls rodons i saltos com un gos chihuahua – li deixa anar en Pere a l'Arnau, com si jo no estigués escoltant-lo.
- Ja n'hi ha prou! – dic irritada, però no em fan ni cas.
- La que també té la cara pàl·lida i blanca com si mai hagués vist el sol? – pregunta el pallús del meu cosí gran, fent-se el distret.
- Ets un ruc! – i sento una calor que crema com el foc pujant-me a la cara.
- Segur que viu en una cova perduda enmig del bosc – afegeix l'altre, gaudint l'oportunitat de fer-me patir.
- I tu ets un idiota! – li crido al Pere, que em mira desafiant, escortat pel seu horrible gos.
- Crec que ara la recordo. És la que té un caminar estrany i arrossega els peus com un zombi? – diu l'Arnau, com si ara sabés de qui estem parlant.
- Calla! – li dic amb mirada assassina. Però no em deixen en pau.
- Pobra noia. Crec que fins i tot em fa una mica de llàstima – em desafia en Pere amb una lluentor maligna en els seus ulls.
- Tanca la boca o et penediràs... – amenaço amb els punys atapeïts, contenint la meva ràbia.
- Vull dir que em fa llàstima perquè la pobreta es queda bavejant i comença a quequejar cada vegada que em veu – arremet el Pere amb crueltat.

I la ràbia que havia començat a apropiari-se de mi explota com un volcà en erupció dins meu. Em llanço contra el meu cosí i l'empenyo amb violència. El Pere no s'espera l'envestida i cau de cara a terra. Jo caic a sobre d'ell, que crida pel dolor ja que les pedres que se li han clavats a les mans. L'estiro dels cabells cap enrere, l'agafo del coll i li exigeixo que retiri tot el que ha dit, però aconsegueix escapar-se de mi.

- N'hi ha prou ja! ¡Separeu-vos! – diu l'Arnau rient de nosaltres mentre el gos borda.

Però ni el Pere ni joensem abandonar la baralla. Joestic furiosa per totes les coses que han dit de la meva amiga i el meu cosí està empenyat perquè la seva cosina l'ha fet caure, i a sobre davant del seu germà gran.

Lluny de calmar-nos, ens enredem en un intercanvi de cops i empentes. Estic tan enutjada que no sento res, excepte l'adrenalina del combat. Ens sortim del camí rodant sobre les arrels resseques i les plantes, entre mossegades i esgarrapades. El meu cosí també està totalment alienat i fora de sí i la batussa no para.

L'Arnau continua cridant, tot i que ja no riu, però ni en Pere ni jo l'escoltem. I entre insults i manotades, sabent que el meu cosí és més fort i al final em vencerà, se m'acut agafar terra i refregar-se-la per tota la cara, estrenyent amb ferotgia. Li entra als ulls, el nas i la boca, ennuegant-lo. Quan aconsegueix respirar de nou crida com un condemnat i em dona un cop de puny a la cara. El seu cop em deixa atordida per uns segons, peròestic tan alterada que aconsegueixo arrossegar-me en quatre potes com un animal salvatge i arremeto contra ell, que segueix retorçant-se a terra com un boig, abans que pugui posar-se en peus. Enmig de la lluita i el forcejament desesperat li dono una puntada amb totes les forces que em queden que impacta a la meitat del seu pit i el llança pendent a baix. Roda sobre el terreny escarpat, passant per sobre d'arbustos i roques. Un arbre que s'interposa en el seu camí de baixada cap al llac frena la caiguda.

El cop és sec i en Pere es queda tirat als peus del pi sense moure's.

L'Arnau baixa corrent fins on està el seu germà, espantat, i el gos el segueix, desesperat per rescatar al seu amo.

- Et trobes bé? – l'Arnau el toca per veure si està conscient i el Pere li deixa anar un rebuf.
- Deixa'm tranquil! – li diu entre dents, mentre li aparta la mà bruscament.

Mentrestant, jo em trobo sobre el camp de batalla totalment exhausta. Em quedo allà, quieta i amb els ulls tancats durant una bona estona, i a poc a poc torno a recuperar l'alè. Després, i amb gran esforç, aconsegueixo asseure'm. No hi ha cap lloc del cos que no em faci mal. Sembla com si una aplanadora m'hagués passat per sobre. Tinc terra, fulles i greixum per tot arreu i la meva roba està tacada i estripada.

M'aixeco sense pressa agafant-me d'un tronc gran, malgrat que em fan mal les mans quan les poso sobre l'escorça aspra i dura de l'arbre.

Miro cap avall i veig el Pere abatut. També està fet un fàstic. Té els ulls completament vermells i irritats i la seva cara està plena d'una capa negra i bruta barrejada amb les marques que li han deixat les llàgrimes.

L'Arnau s'ha quedat de peus al seu costat sense dir res, esperant que es recuperi de la fort caiguda per poder marxar d'allí.

Jo començo a caminar, pujant molt lentament pel pendent, ja que a cada pas que dono descobreixo un nou dolor, i m'allunyo sense dir una paraula.

Tinc els palmells de les mans ferits, els genolls i els colzes raspats i amb sang, i sento l'ardor de l'aire en contacte amb la meva pell plena de macadures. La galta em batega

gairebé com si anés a explotar-me, sento la pell inflada sota el meu ull dret i el retorn es fa etern.

Un cel format per capes de núvols prims i lleugers embolica les muntanyes rocoses fins fer-les gairebé desaparèixer, i comença a bufar un vent fresc que remou les fulles del terra.

M'aturo a la porta de casa meva. És una edificació antiga i una mica allunyada dels altres habitatges, en una zona rural. Em quedo dempeus a uns passos de l'entrada durant uns minuts i quan paro de plorar entro.

Ara és tard i tot està en absolut silenci. Els porticons de les finestres estan tancats i el foc de la xemeneia ja s'ha apagat. Estic ficada al llit amb el cap recolzat al coixí, mirant cap amunt. Encara em cremen les esgarrapades que tinc al cos i amb tot el que ha passat avui em costa agafar son. No sé quant temps estic així, observant el sostre de la meva habitació. Tant, que en algun moment se'm tanquen els ulls i em quedo adormida sense adonar-me'n.

Ressons de veus i crits llunyans interrompen el meu descans. Les imatges de la baralla m'assetgen embolicades en la negra densitat del bosc. Em desperto sobresaltada i encenc la llum de la tauleta de nit. Sospiro alleujada en comprovar que estic a casa i que només era un malson, així que m'acomodo sobre el coixí i em cobreixo amb la manta intentant esborrar les restes dels records de la meva ment per tornar a adormir-me, però un soroll gairebé imperceptible trenca la calma de la nit.

Paro atenció i escolto el so d'una mena de trepitjades a l'altra banda de la porta.

M'aixeco, vaig de puntetes i trec el cap, però no hi ha ningú. Em dispenso a tornar al llit quan veig unes llampades ocultant-se en la foscor. Dubto un moment abans de donar el primer pas, però finalment surto de la meva habitació i avanço lentament, tantejant les parets del corredor amb les mans.

Quan arribo fins la sala, caminant completament a les fosques, m'aturo. Fitxo la vista en el que hi ha més enllà, atenta a qualsevol moviment i sento com augmenta la tensió dels meus músculs.

Faig una mirada al meu voltant, però està clar que l'única que està desperta a aquestes hores soc jo. Els meus pares són a la seva habitació i la meva germana dorm profundament al seu llit.

Tot el meu cos està en estat d'alerta així que miro de calmar-me i respirar profundament, però l'ansietat m'envaeix i els batecs del meu cor van augmentant fins a fer-se insuportables.

Em quedo esperant perquè sé que hi ha alguna cosa allí, oculta, fins que la curiositat és més forta i m'apropo a poc a poc cap a les ombres.

I allà hi són.

Aquests ulls venjatius brillant en la nit, ara completament al descobert.

Noto que se'm posa la pell de gallina davant el grunyit amenaçador, però és massa tard per intentar fugir.

Sento el so de les seves urpes sobre el terra quan m'arracona.

Veig el pelatge del seu llom crespar-se quan es prepara per atacar.

Endevino les seves ganes de castigar-me quan m'ensenya les seves dents esmolades decidides a mossegar i fer-me mal.

Sé que el maleït desgraciat m'odia per haver humiliat al seu amo.

El gos salta de sobte i se'm tira a sobre ferotgement, i la imatge que passa pel meu cap és la del meu cosí, tirat enmig dels matolls, jurant que me la faria pagar.
